

срещнатъ младежа, когото сигурно много скоро щѣше да сполети участъта на двамата му братя.

Изведнажъ вратата на царскитѣ покои се отвори и Иваница съ бързи решителни стѣпки пресѣче мѣстото, което го отдѣляше отъ престола. Следъ това изкачи съ достойнство и надменна самоувѣреностъ третѣ мраморни стѣпала и седна.

Недоумение и очудване накара боляритѣ неволно да се стѣписатъ малко назадъ. Тежка каменна тишина легна въ въздуха.

Това не бѣше Иваница.

Това бѣше другъ нѣкакъвъ човѣкъ. Новъ, непознатъ, който ги пронизваше съ хладното жестоко око на хищникъ, докато по страшната джга на сключенитѣ му устни трептѣше мълчалива тайна.

Страненъ хладъ пробѣгна по лицата на всички. Изведнажъ залата стана огромна и праздна. Въ нея живѣеше само този погледъ, който приковаваше, обезволяваше, унищожаваше. Боляритѣ се почувствуваха внезапно жалки и дребни, загубени въ оная зловеща тишина.

А царьтъ мълчеше. Много глави се наведоха, много усмивки се стопиха, много свити дѣсници плахо се отпущаха.

Кой бѣше този?

Царьтъ полека дигна рѣжа, въ знакъ, че ще говори. Следъ това каза бавно, съ леденъ безстрастенъ гласъ:

— Азъ, Калоянъ, императоръ на българитѣ и власитѣ, следъ като наследихъ престола на блаженитѣ ми братя Асѣнъ и Петъръ, днесъ решихъ да свикамъ на синклитъ всичкитѣ по-знати власти на държавата ми, за да имъ изкажа господарската си воля...

Всѣка негова дума падаше въ въздуха като тежъкъ, отмѣренъ ударъ съ мечъ. Той спрѣ за мигъ, изгледа всички единъ по единъ и продължи:

— Деветгодишното царуване на брата ми Асѣна донесе за нашата земя успѣхи, каквито никога не сме се надѣвали, че ще можемъ да получимъ за толкова кратко време. Съ помощта на светия великомѣченикъ Димитъръ